

# Ν Ε Α Ζ Ω Η

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ \* \* \* \* \*

\* \* \* \* \* ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΟΣ Ε' - ΑΡΙΘ. 56.

Μ Α Ϊ Ο Σ 1909 \* \*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ \* \*

## ΡΟΔΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

### ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΠΑΣΤΟΥ<sup>1</sup>

Ἐλα ἡ ὦρα ἡ καλή,  
Τοῦ Χριστοῦ τῆς Παναγιάς  
τῶν ἀγίων τῶν δώδεκα  
καὶ τῶν ἑβδομήχοντα.  
Κι' ὁ Χριστὸς περῶ  
καὶ συχροοῦτῃ  
ποῦν ὁ γιοπαστὸς  
να τὸν εὐχησθῶ  
να γεράσουσι  
μονοστέφανοι  
μονοζούμπαροι.  
Ἐστέσαμεν τὸν τὸν μπαστὸ  
ποῦ ἴπῶν ὡς κάτω πλουμιστό,  
γύρου τριγύρου τὸν ἀθθὸ  
σὴ μέση μὲ χρονσὸ σταυρό.  
Ἐ τὴν Πόλην τὸν ἐφάνασι,<sup>2</sup>  
σὴ Χρὸν τὸν ἐπλουμίσασι,  
σὴ Ρόδον τὸν ἐστείλασι,  
τὴ γόνυφρην τὸ δώκασι  
καὶ τῆς τὸν καρισκέφρασι,<sup>3</sup>

κι' εἰς τὸν μπαστὸν τὸν στέσσασι.  
Φέριτε συντόνα δώδεκα  
καὶ μαξιλλάρια εἴκοσι  
καὶ μαχραμάδα<sup>1</sup> δέκα τριά,  
μὲ τὸ χρονσάφην κεντητά.  
Ἐστρώσαμεν τὸν τὸν μπαστό,  
ποῦ ἴπῶν ὡς κάτω πλουμιστό  
κι' ὁ Χριστὸς ἐδλοητός.  
Ἐκαρνακίστην<sup>2</sup> ὁ μπαστὸς,  
φέριτε τὰ γκλεοῦδι<sup>3</sup> σας  
καὶ τὰ μελιτάτα<sup>4</sup> σας.  
Φέριτε τὸ Χιώτικο ρακὶ  
μέσα σὲ φερφουρὸ<sup>5</sup> γναλὶ  
κεράσετε τὸ λυριστή  
κι' ὕστερα τὸν κανακιστή<sup>6</sup>  
καὶ οὐλλή μας τὴ συντροφιά,  
ποῦνεν ἐγκλεχτά παιδιά.  
Τώρα δὲ νὰ σᾶς παινέσω  
λεύτερους καὶ παντρεμένους.  
Παντρεμένοι σῶν παιδιῶ σας  
λεύτεροι ποῦ τὰ δικά σας.

<sup>1</sup> Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι λέγεται καὶ τραγοῦδι τοῦ **σπερβε-  
ριοῦ**. Μπαστὸς δὲ ἢ σπερβέρι εἶνε ἐπιτόπιον μεταξοῦ  
ἔφρασμα, χονδρὸ καὶ κεντημένον μὲ τέτοιον τρόπο ποῦ  
καὶ ἡ δυνὸ ὄφεις τὸν φαίνονται ἢ ἴδιες. Τὸ κέντημα γί-  
νεται μὲ δυνὸ χρώματα (γαλανὸ καὶ κόκκινον) ἢ καὶ μὲ  
τοῖα (καὶ ποῦσῖνο) καὶ συνήθως παριστάνει χορὸ, λαγή-  
νια, δένδρα κ. λ. π. Τὸν **μπαστό**, ποῦ χρησιμοποιεῖται ὡς  
κουνουπιέρα, κρεμοῦν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σὴ γωνία  
τοῦ σπιτιοῦ, πάνω ἀπὸ τὸ σοφᾶ, τὸν στολίζουν καὶ τὸν  
ἐξυμνοῦν, εἶνε δὲ τόσο μακροῦς ποῦ σκεπάζει τὸ σοφᾶ  
κι ἀγγίζει κάτω.

<sup>2</sup> Ὑφαναρ.

<sup>3</sup> Ἐδώρησαν.

<sup>1</sup> Εἶδος πετσέτες ἀπὸ μετὰξι χρονσεντημένες. Σκουλί-  
ζον μ' αὐτὲς τὰ χεῖλη τῶν νεονύμφων ὅταν πιῶν τὸ κρασί.

<sup>2</sup> **Κανακίω** (πρὸβλ. Ὁμ. κανακίω) = κινῶ ζωηρότερα καὶ  
γοργότερα τὸ δοξάρι ἐπάνω σὴ λῦρα καὶ μὲ τὰ κονδοῦ-  
νια τοῦ δοξαριοῦ κάμνον ἐντονότερον ἤχο πάνω ἀπὸ κά-  
ποιο πρὸς τιμὴν του. Ἐν γένει = ἐξυμνῶ.

<sup>3</sup> Σηρὰ φροῦτα.

<sup>4</sup> **Μελιτάτα**. Παίρνουν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ στενοὶ φίλοι  
ἀπὸ ἓνα βάζο ἀλφουρί καὶ μέλι δύο τοῖς ἡμέρας πρὶν  
ἀπὸ τὸ γάμον, τὰ ζυμῶνουν καὶ κάμνον κουλουράκια.  
Ἐπειτα τὰ βάζουν ἐπάνω σὴ σανάδια καὶ τὰ δίδουν σὴ  
νύφη ἢ ὅποια τὰ ξηραίνει σὸν ἥλιον. Αὐτὰ τὰ κρελονρά-  
κια θὰ σταλοῦν γὰρ προσκλητήρια στοῦς καλεσμένους.

<sup>5</sup> Πολὺ λεπτὸ γναλὶ μεγάλης ἀξίας.

<sup>6</sup> Τὸν τραγοῦδιστή, τὸν ἐξυμνητή.

## ΟΤΑΝ ΣΤΟΛΙΖΟΥΝ ΤΟ ΓΑΜΠΡΟ.

Ἦρτεν ἡ ὥρα ἡ καλὴ  
ποῦ θὰ ξυρῖσουν τὸ γαμπρό,  
πρῶτα νὰ τὸ λούσουσι  
καὶ νὰ τὸ χτενίσουσι.  
Φέριτε λιένιν ἀργυρὸ  
καὶ μοσκοσίπουνον καλὸ,  
φέρτε σερβέτιαν ἀργυρῆ  
ποῦ θὰ σφογγίσουν τὸ γαμπρό.  
Φέριτε ξυράφια χιῶτικα, παρπέρην ποῦ τὴν Πόλη  
γιὰ νὰ ξυρῖση τὸ γαμπρὸ νὰ πάρ᾽ αὐτὴν τὴν κόρη,  
ἀποῦ τὴν εἶχαν στοὺ κλουβί  
κι᾽ ἐθρέφαν τὴν σὰν τὸ πουλί.  
Στοῦ γαμπροῦ μας τὸ κεφάλι  
τριὰ πουλάκια τριγυρίζουν  
τὸ ἄν τρώει, τ᾽ ἄλλον πίνει  
τ᾽ ἄλλον κηλαδεῖ καὶ λέει.  
ᾠ χαρὰ στοὺ παλληκάρι,  
ἀποῦ διάλεξεν κι᾽ ἐπῆρε  
τῆς καλῆς μηλιᾶς τὸ μῆλο,  
τῆς καλῆς ροδιᾶς τὸ ρόδο,  
τῆς καλῆς τριανταφυλλίσας  
τὸ καλὸ τριανταφυλλάκι.  
Θὲ νὰ κατέβω στοὺ γαλὸ ποῦ ρίχνουν τὰ καρᾶβια  
ποῦ τραγουδοῦν τὸ ντόγαμπρον οὔλα τὰ παλλη-  
κάκια.  
Θὲ νὰ κατέβω στοὺ γαλὸ καὶ νὰ σταθῶ στὸν  
ἄμμο,  
νὰ εἶνε καλορρίζικοι ποῦ κάμασιν τὸ γάμο.  
Φωνάξτε τὸν ἀγέντη του νὰ τὸν ξεσυνοβγάλλῃ<sup>1</sup>  
γιὰ νὰ τὸν δώσῃ τὰ κλειδιά κι᾽ εἰς ἄλλο σπίτιν ἴπαι.

## ΟΤΑΝ ΣΤΟΛΙΖΟΥΝ ΤΗ ΝΥΦΦΗ

Φέριτε τὸ χτενάκιν τῆς  
τὸ χρουσοφαλλιδάκιν τῆς,  
νὰ σιάστε τὸ μαλλάκιν τῆς<sup>2</sup>  
νὰ λάψῃ τὸ ντοτάκιν τῆς,  
νὰ χαίρεται τὸ ταίριον τῆς  
τὸ χρουσοπενιστέρειν τῆς.

<sup>1</sup> Νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὴν ἐξώπορτα.

<sup>2</sup> Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο δὲν φαίνονται τὰ μαλλιά τῆς παρθένου. Στὸ γάμο τῆς τὰ χωρίζουν, τῆς κόβουν μερικὰ καὶ τὰ κατεβάζουν ἐμπρὸς πᾶνω στοὺ μέτωπο καὶ στοὺς χροτάφους. Μετὰ τὸ γάμο κοῦβουν πάλι τὰ πίσω (**τσιμίγ-κια**) καὶ ἀγῆνον νὰ φαίνονται μόνον τὰ ἐμπροστιὰ μαλλιά (**ζουλούφια**).

Χτενάκιν μου ἄφαντενὸ<sup>1</sup>  
φαλλίδ᾽ ἀργυροφάλλιδο,  
μὴν κόψῃς τὰ χρουσοᾶ μαλλιά  
ποῦ τὰ ἔχει ἡ νύμφη ἀκριβά,  
καὶ κόψω ἔγὼ τὰ δόντια σου  
μὲ τ᾽ ἀργυρομάχαιρο  
καὶ πάρω τα τὸ χρουσοφό,  
καὶ κάμ᾽ ἀγκόρφιν<sup>2</sup> καὶ σταυρό.  
Τὸ σταυρὸν νὰ προσκυνουσί  
καὶ τ᾽ ἀγκόρφι νὰ φιλοῦσι.  
Ἐλα Παναγιᾶ μου σῶσε  
νοῦν καὶ λοῖσμό μὲ δῶσε,  
ν᾽ ἀρχίσω ποῦ τὴν κεφαλή  
νὰ τὴν πανωὶ τὴ νόνυμφη.  
Τῆς κορφῆς τῆς τὰ μαλλάκια  
ποῦνε σὰν τὰ σελλινάκια<sup>3</sup>.  
Ἐχεις τὰ μαλλιά μετὰξι  
καὶ μπλεμένα μὲ τὴν τάξη.  
Ἐχεις τὰ μαλλιά μπλεμένα  
κι᾽ εἰς τὴ μέση σου ζωομένα.  
Ἐχεις κούτελλον καμάρι  
ἦλιο μὲ τὸ φεγγάρι.  
Ἐχεις φρόδια συδεμένα<sup>4</sup>  
μαῦρα καὶ καμαρωμένα  
Ἐχεις μάτια μπαχουρένια,<sup>5</sup>  
μάουλα τριανταφυλλένια.  
Ἐχεις μύτη σὰν κοτύλι  
κόκκινα ἢ τὰ δυὸ σου χεῖλη.  
Ἐχεις στόμα ζαχαρένιο  
κι᾽ ἀγγελόζωγραφισμένο.  
Ἐχεις δόντια ἀράδι ράδι  
σὰν κουννὶ μαργαριτάρι.  
Ἐχεις σάουνρον ποτήρι  
ποῦ κερνοῦν καρaboκύρη.  
Ἐχεις τὸ λαιμὸ χυτὸ  
μαρμαροπελεκητό.  
Τοῦ λαιμοῦ σου τὸ κανάκι  
εἶν᾽ βασιλικὸν κονάκι.  
Ἐχεις στήθη μαρμαρένια  
καὶ ζαχαροζυμομένα.

<sup>1</sup> Ἐλεφάντινο.

<sup>2</sup> Ἐγκόλιπο.

<sup>3</sup> Μακρὰ σὰν τὰ σέλλινα.

<sup>4</sup> Ἐνωμένα.

<sup>5</sup> Μὲ μαῦρο γῆρο.

Ἐχεις δυὸ βυζιά στὸν κόρφο,  
 ποῦ μυρίζουν σὰν τὸ μόσκο.  
 Ἐχεις μέση δαχτυλίδι  
 μίλαμα νεν καὶ ζαφύρι.  
 Ἐχεις χέρια σὰ λαμπάδες  
 ἀποῦ λουτρογοῦν παπάδες.  
 Ἐχεις πόδια τουρογεμένα  
 καὶ ἀγγελοκαμωμένα.  
 Τῆς κοντιούρας<sup>1</sup> σου τ' ἀχνάρι  
 ὡς κι' ἐκείνον ἔχει χάρι.  
 Ἀνέβω θέλω στὸ βουνὸν νᾶρχουμαι τέρι τέρι<sup>2</sup>  
 νὰ τραουδῶ τὴ γρόνυφφη μὲ τὸ δικόν της ταίρι.  
 Ὡ πεθθερὲ τοῦ γιόγαμπρου, στάθου νὰ σὲ μιλήσω.  
 Στάσετε τὰ παλάτια της  
 καὶ τὰ κρεββατοστρώδια της.  
 Γιατὶ θὲ νᾶρη ὁ γιόγαμπρος ἐδῶ νὰ κατοικήση.  
 Κάμετε τόπον νὰ τὴ δῶ  
 κι' ὅ,τι τὴ μπρέπει νὰ τὴν πῶ.  
 Νύφφη μου κανάκι μου  
 ροδοστοματάκι μου.  
 Νύφφη μου χρουσὸν κανάκι  
 μὲ τὸ ροδοστοματάκι.  
 Νύφφη μου διωματαριά<sup>3</sup> μου  
 ποῦσαι ἀφέντρα καὶ κυρά μου,  
 ἀποῦ ἔμοιασες τῆς θεϊαῖς σου  
 κι' οὔλαις τῆς καλογεννηαῖς σου.  
 Μπρέπει τὴν νὰ τὴν τραουδῶ  
 μὰ βράδιασεν καὶ δὲν μπορῶ.  
 Ὡς τὸ πουρνὸν νὰ τὴν παινῶ  
 τὸ στόμα μου δὲν τὸ ποινῶ.  
 Σ' ὅσους γάμους κι' ἂν ἐπῆα  
 τέτοια νύφφη δὲν τὴν εἶδα.  
 Τέτρα μάτια, τέτοια φρούδια  
 νὰ ἔνε μαῦρα σὰν τὰ γίδια.  
 Ποῦ ποῦ ἔν ἀτὴ ἡ μοστοκαρφιά;  
 ποῦ τούτη δὰ τὴ γειτοιά.  
 Ἐστολίσαμε τὴ νύφφη  
 φέριτε μάνια, φέριτε κύρη  
 φέριτε τὴ γεννηάν της οὔλη,  
 νὰ τὴ δοῦσιν νὰ χαροῦσι,  
 νὰ τὴ διπλοκαμαρώσου  
 νὰ τὴ δώκουν τὴν εὐχὴν τους,  
 νὰ προκόψη τὸ παιδὶν τους.  
 νὰ τὴν ποῦσιν νὰ γεράση,

τέκνα κι' ἄγρονα νὰ πιάση  
 νὰ τὴν εὐχηστοῦσιν οὔλοι,  
 νὰ κάμη ρίζες καὶ κλωνιά  
 νὰ σκεπάσ' ἡ γειτοιά.

ΟΤΑΝ ΕΠΙΚΕΥΟΥΝ ΤΗ ΝΥΦΦΗ  
 ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ<sup>1</sup>

Ἐλα, Χριστέ, στὴ στράταν της  
 καὶ Παναγιά ἀντάμα της.  
 Κίνησε, περδικούλα μου, κι' ἄσπρο μου περιστέρι,  
 νὰ πάης εἰς τὸ σπίτι σου μὲ τὸ δικό σου ταίρι.  
 Κίνησε, βάρκα, κίνησε,  
 χρουσὲ σταυρὲ πορπάτηξε,  
 κι' ὅπου πᾶς νὰ σταματήσης  
 ἐκκλησιὰ νὰ βροῆς νὰ χτίσης.  
 Ἀνοίξτε τὶς πόρταις της  
 καὶ τὰ παραθύρια της  
 γιατί θὲ νὰ βγ' ἡ γρόνυφφη  
 νὰ πάη εἰς τὸ σπίτιν της.  
 Κι' οἱ γονιοὶ ποῦ τὴν ἐθρέφα  
 ἀργυρὸ σταυρὸν τὴν εἶχα.  
 Ἐχετε γειὰ γειτόνισσαις  
 μαθήτραις καὶ δασκάλισσαις.  
 Σκουπίσετε τὰ τὰ στενὰ τὰ πάνω καὶ τὰ κάτω,  
 γιὰ θὰ περάση ἡ γρόνυφφη ὁ μόσχος ὁ ἀκράτος.  
 Σκουπίσετε τὰ τὰ στενὰ, πασιτρέψετε τὶς στράταις  
 γιὰ θὰ περάση ἡ γρόνυφφη μ' οὔλαις τὶς μαν-  
 ρομμάταις.

Ἄε κοπέλλαις ράδι ράδι  
 μὲ τὴ γρόνυφφη ἀλάι<sup>2</sup>.  
 Σιγανὰ κι' ἀγάλη γάλι  
 μὴν πατήστε ἢ μὰ τὴν ἄλλη.  
 Ἐλάψασιν ἢ κοπελλιαις  
 τῆς νυφφοπούλας ἢ γεννηαῖς,  
 κι' ἐλάψασιν ἢ γειτονιαῖς  
 κι' ἢ κόκκιναις τριανταφυλλιαις.  
 Τριανταφυλλιαις ἀνοίξτε  
 μοστοκαρφιαῖς ἀθθήσετε,  
 γιὰ νὰ κόβγ' ἡ νυφφοπούλα,  
 ποῦνεν ἄξι ἄρχοντοπούλα.

Ὡ ποταμοὶ στραγγίσετε καὶ βρούσαις νὰ σταθῆτε  
 ποῦ θὰ περάση ἡ γρόνυφφη νὰ τὴν ἐμπροσδεχθῆτε.  
 Ἐχετε γειὰ, ψηλά βουνὰ καὶ χαμηλά λαγκάδια  
 καὶ βρούσαις μὲ τὰ κροῦὰ νερὰ καὶ μὲ τὰ σουλον-  
 τράνια<sup>3</sup>.

<sup>1</sup> Εἶδος φαρδειᾶς παντοφλάς.

<sup>2</sup> Πλάγια πλάγια.

<sup>3</sup> Χαϊδεμένη μου.

<sup>1</sup> Συνοδεύουν.

<sup>2</sup> Ἐνας σορός.

<sup>3</sup> Σουλουντράνια=τὸ μέρος ὅπου ἀκριβῶς βγαίνει τὸ νερὸ, τὸ χεῖλος σὸλῆν.

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ τ' ἀντροῦνο,  
 θ' ἀνέβω πάνω στὸ βουνό,  
 ν' ἀνέβω θέλω στὸ βουνί,  
 νὰ ρίξω δυνατὴ φωνή,  
 ν' ἀκούσ' ἀγγελιοποιητῆς<sup>1</sup>  
 νᾶρτη νὰ δώκῃ τὴν εὐκὴ,  
 νὰ πελεκήσῃ μάρμαρα,  
 νὰ κάμῃ βρούσαις ἀργυραῖς,  
 μὲ σουλοντιράνι' ἀλόχρουνσα  
 νὰ τρέχουσιν τὸ κρυὸ νερό,  
 ὀμπρὸς στοῦ γάμου τὸ στενὸ  
 νὰ κάμῃ ρίζαις καὶ κλωνιά  
 νὰ γιμώσ' ἡ γειτονιά.  
 Ἄκου, νὰ καὶ γρόνυφφῃ,  
 ἄκου τί σὲ λέουμε,  
 καὶ τί σὲ κανακίζουμε,  
 τὸ γιὸν ἀποῦ σ' ἐδώκαμε  
 ὀμορφα νὰ τὸν περνᾶς  
 καὶ καλὰ νὰ τὸν τιμᾶς·  
 κι' ἡ εὐκὴ τῆς πεθθερᾶς σου  
 μέσ' στὰ μεσοκάτεργά σου<sup>2</sup>  
 κι' ἡ εὐκὴ τοῦ πεθθεροῦ σου,  
 μέσ' στὴ μέσην τοῦ σπιτιοῦ σου.

#### ΟΤΑΝ ΤΟΥΣ ΠΕΡΝΟΥΝ

##### ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἦ! καλῶς ἦρτεν κι' ἐφάνη  
 τῆς ἀγῆς τὸ περιφάνι<sup>3</sup>.  
 τὸ καινούργιο κυπαρίσσι.  
 Τὴ Δευτέραν ἐγεννήθη  
 καὶ τὴν Τρίτην κάμνει ρίζαις,  
 τὴν Τετράδην κάμνει κλώνια,  
 κι' ἐθαμάχηκεν ὁ κόσμος,  
 καὶ τὴν Πέφτη κάμνει φύλλα,  
 τὴν Παρασκευὴ καρπεύγει  
 μοστοκάρφια καὶ πιπέρι,  
 καὶ κανέλλαις καὶ μπαχάρι,<sup>4</sup>  
 νᾶχη τὸ δικόν της ταίρι.  
 Κάντε ἵνα μοναχικὸ  
 νᾶρτη στὸ νοῦ μου τί θὰ πῶ.  
 Σώνει σας ὁ μοναχικός,  
 κι' ἦρτε στὸ νοῦ μου τί θὰ πῶ.

<sup>1</sup> Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Χριστός.

<sup>2</sup> Στὴ μέση τῶν καρναβίων.

<sup>3</sup> Γλυκοχάραγμα.

<sup>4</sup> Μυροδικὸ σὰν τὴν κανέλλα, στρογγυλὸ, μαῦρο μὲ πολλὴν εὐωδία.

Τώρα τὸ διαλοήθηκα  
 σὲ ἄλιον τὸ ἠθνημήθηκα.  
 Ἦ! καλῶς μᾶς τὴν ἐφέρα,  
 ἢ Ροδίτισσαις ποῦ πέρα.  
 Τριὰ καράβια τὴν ἐφέρα,  
 καινουργιοπαλαμισμένα.  
 Εἶχαν νάνταις παλληκάρια  
 ἴματωμένους σὰν λιοντάρια.  
 Παλληκάρια μου νὰ ζῆτε  
 οὔλοί σας νᾶρματοθῆτε,  
 στὸ στενὸ νὰ κατεβῆτε,  
 τὸ γαμπρὸν νὰ προσδεχθῆτε.  
 Γιὰ φέρετε μέ το νὰ τὸν δῶ  
 τοῦ γόγαμπρου τὸν πεθθερό,  
 τὴ χάρισμαν ἐχάρισε,  
 καὶ τὴ παζίσιν ἔδωκε.  
 Ὁ πεθθερὸς τοῦ γόγαμπρου  
 μιὰν πέροδικαν τὴν ἔθρεφε,  
 ζάχαριν τὴν ἐτάϊζε  
 καὶ μέλι τὴν ἐπότιζε,  
 καὶ σὰν τὴν ἐμεγάλωσε  
 στὰ χέρια του τὴν ἔδωκε  
 νὰ τὴ θωρῆ νὰ χαίρεται,  
 στὰ κάλλη της νὰ θρέφεται.

Καλὴ μέρα συμπεθέροι  
 φέραμεν τὸ πενιστέρι,  
 μὲ τὸ ἄλλον του τὸ ταίρι  
 ἦλιο μὲ τὸ φεγγάρι.  
 Κάμε, νύφφῃ, τὸ σταυρό σου,  
 κι' ἔμπα μέσ' σι' ἀρκοτικὸ σου,  
 τοῦ κυροῦ σου τὰ προικιά  
 στῆς μάνας σου τὴν κατοικιά.  
 νὰ πίν' ἡ νύφφῃ κι' ὁ γαμπρός  
 κι' οὔλος ὁ κόσμος κι' ὁ λαὸς  
 ὅπου μαζεύτηκεν ἐδῶ.

Σήμερα πύργος χτίζεται, σήμερα περιβόλι  
 σήμερα ἴποχωρίζεται ἡ μάνα ποῦ τὴν κόρη.  
 Τώρα θὰ σὲ χωρίσουμε  
 νὰ πὰ νὰ σὲ βλοήσουμε.  
 Ἦ! νὰ τοὺς βάλου στέφανα,  
 στὰ δυὸ τους χρυσοκέφαλα.  
 Οἱ ἀγγέλοι τοὺς τὰ ἴμα  
 κι' οἱ παλάδες τοὺς τὰ ἴβαλα.

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος).

Ἄπο τὴν ἀνέκδοτον Συλλογὴν

Δ. ΔΕΣΠΟΤΑ